

Arrest

nr. 322 397 van 25 februari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 30 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 december 2024.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Jemenitische afkomst te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 17 september 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Er wordt niet betwist dat aan verzoekende partij in Spanje op 9 september 2022 internationale bescherming toegekend werd (administratief dossier, map 6, landeninformatie, EURODAC MARKED HIT). Verzoekende partij verklaart echter wel dat zij niet op de hoogte was van de toekenning van deze beschermingsstatus in Spanje. Zij deed er een verzoek om internationale bescherming, maar wachtte het resultaat niet af.

Vooreerst dient er een onderscheid gemaakt te worden tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Het feit dat verzoekende partij verklaart niet op de hoogte geweest te zijn van de haar verleende beschermingsstatus in Spanje doet geen afbreuk aan de geldigheid van haar beschermingsstatus. Door in het verzoekschrift louter op hypothetische wijze te stellen dat de verleende bescherming beëindigd kan zijn, toont verzoekende partij niet in concreto aan dat zij op heden niet langer over een beschermingsstatus beschikt in Spanje. Zij toont niet in concreto aan dat zij bij een terugkeer naar Spanje in de onmogelijkheid zal zijn om een verblijfsvergunning te bekomen.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Spanje wordt vastgesteld. Verzoekende partij brengt geen concrete en

geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Spanje of waardoor zij bij terugkeer naar Spanje een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. In het verzoekschrift werpt verzoekende partij op dat zij met psychologische problemen zou kampen en dat er door het CGVS geen onderzoek gedaan werd naar haar bijzondere procedurele noden. Uit het administratief dossier en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt echter dat verzoekende partij aangegeven heeft geen bijzondere procedurele noden te hebben en dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud aangeeft dat alles op psychologisch vlak goed gaat (administratief dossier, map 7, DVZ, vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ en NPO, p. 2). De psychologische problemen waarnaar zij in het verzoekschrift verwijst worden ook op generlei wijze gestaafd met medische documenten. Zij brengt aldus geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij kampt met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Er kan dan ook niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Spanje, of waardoor zij bij terugkeer naar Spanje een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt namelijk dat zij geenszins de intentie had om in Italië een duurzaam bestaan uit te bouwen en haar rechten te doen gelden. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoekende partij namelijk dat zij "nooit de zin en intentie" gehad heeft om zich in Spanje te vestigen (NPO, p. 5-7). Bovendien heeft verzoekende partij Spanje verlaten vooraleer zij kennis genomen had van de bescherming die haar daar verleend werd. Het is voor verzoekende partij niet mogelijk om op basis van zulk kortstondig verblijf in Spanje, conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid of gezondheidszorg in Spanje. Zij kan aldus enkel verwijzen naar zaken die zich voorgedaan hebben toen zij zich als verzoeker om internationale bescherming in Spanje bevond, zoals het feit dat zij in elkaar geslagen werd door de Spaanse grenspolitie toen zij de grens poogde over te steken en er een oppervlakkige medische verzorging ontving na een ongeluk met een vuilniswagen waarin zij verborgen zat (NPO, p. 4). Deze feiten situeren zich echter op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Door tijdens het persoonlijk onderhoud enkel op te merken dat zij in Spanje niemand kent en er daar geen Jemenitische gemeenschap is, toont verzoekende partij niet aan dat zij in Spanje niet in staat zal zijn om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje te doen gelden of dat zij in een verregaande materiële deprivatie terecht zal komen bij een terugkeer ernaartoe, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest (NPO, p. 4-5).

Waar de verzoekende partij nog aanvoert dat de toegenomen instroom van vluchtelingen uit Oekraïne de situatie in Spanje bemoeilijkt, merkt de Raad op dat dit een algemene situatie is waar elk Europees land mee geconfronteerd wordt. Zij toont hiermee niet aan dat in haar persoonlijke situatie haar rechten en voordelen verbonden aan haar internationale beschermingsstatus in Spanje niet langer zou kunnen laten gelden.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat het gegeven dat zij zich geïntegreerd heeft in België geen geldige reden is om hier internationale bescherming te krijgen en dit feit op zich geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. Zij toont bovendien op generlei wijze concreet een schending van dit artikel aan.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Spanje, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Spanje buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij gelet op voorgaande in gebreke blijft.

5. Verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet in concreto

aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Spanje in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Spaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Spanje in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Spanje werd verleend, kan stellen.

6. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Spanje. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

7. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 6 februari 2025 staat het volgende vermeld

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP verwijst naar haar verzoekschrift en wenst het volgende te onderstrepen: de AIDA-rapporten waarop de Raad zich heeft gebaseerd voor zijn beschikking is verouderd tegenover mee recente informatie zoals weergegeven in haar verzoekschrift p. 17-18; het psychologisch attest duidt op haar kwetsbaarheid, binnenkort moet ze ook een operatie aan haar 2 knieën ondergaan ten gevolge van een blessure die ze opliep in Spanje. Hiervan is evenwel geen bewijs bijgebracht, maar er bestaan documenten van. Ze stelt dat België veel beter is dan Spanje, van bij haar aankomst werd ze bij voorrang toegewezen aan een opvangcentrum, kreeg/krijgt er psychologische en medische behandeling. Ze wijst er ook op dat ze reeds 2 jaar in België was toen bleek dat ze in Spanje erkend was.”

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking.

5.1. Waar de verzoekende partij erop wil wijzen dat de Raad zich heeft gebaseerd op verouderde landeninformatie bij het schrijven van de beschikking en dat er in het verzoekschrift meer recente landeninformatie met betrekking tot Spanje te vinden is, kan ze niet worden gevolgd. De Raad heeft met het opstellen van zijn beschikking rekening gehouden met alle informatie die in het administratief dossier voorhanden was en in het bijzonder met de meest recente informatie over begunstigen van internationale bescherming in Spanje. De verzoekende partij maakt niet duidelijk met welke informatie er geen rekening gehouden is of in welke mate de beslissing in de voormelde beschikking anders zou zijn indien er met andere (recentere) informatie rekening was gehouden.

In haar aanvullende nota verwijst ze tevens naar een screenshot van een video waarmee ze wil aantonen dat de voorwaarden voor aanvragers van internationale bescherming in Spanje ontoereikend zijn. Uit deze screenshot kan echter niet blijken wat de situatie is voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje. Het betreft immers enkel een screenshot en er wordt geen weergave gegeven van wat er in het desbetreffende filmpje wordt gezegd. Ten tweede is de verzoekende partij geen verzoeker om internationale bescherming in Spanje maar een begunstigde van internationale bescherming in Spanje. Haar situatie is dus niet gelijklopend met de situatie van verzoekers om internationale bescherming die volgens haar in het desbetreffende filmpje worden beschreven.

5.2. Wat betreft haar psychologische kwetsbaarheid brengt ze een medisch document bij die haar psychologische kwetsbaarheid zou moeten staven. Ze brengt een document bij waaruit blijkt dat ze opgevolgd en begeleid wordt door een psycholoog omwille van de behoefte aan psychische draagkracht en voor de behandeling van haar psychologische klachten. Er wordt gesteld dat het voortzetten van haar psychologische behandeling noodzakelijk is om haar klachten te verminderen en haar functioneren te stabiliseren.

Op 12 februari 2025 legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer met verschillende medische documenten. In het meest recente medische document van 6 november 2024 kan worden gelezen dat er inderdaad een operatie gepland was voor de verzoekende partij op 11 december 2024.

Hoewel de verzoekende partij verschillende medische documenten neerlegt en stelt te kampen met zowel fysieke als mentale klachten, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij omwille van haar gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Spanje. Noch uit de bijgebrachte medische documenten noch uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat haar psychische en medische aandoeningen belangrijke negatieve gevolgen voor haar zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengen. Er kan echter niet worden afgeleid dat de verzoekende partij effectief een operatie aan haar knieën heeft ondergaan en wat de gevolgen zijn van deze operatie. Uit de overige documenten die ze toevoegt door middel van haar aanvullende nota kan niet blijken dat ze omwille van de problemen aan haar knieën niet in haar levensonderhoud kan voorzien waardoor ze bij een terugkeer naar Spanje in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand zeer moeilijk of niet in Spanje zal kunnen werken of beroep zal kunnen doen op sociale bijstand. Ook blijkt niet dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling onredelijk moeilijk of zelf onmogelijk maakt(e).

In de mate verdere psycho-medische opvolging noodzakelijk is, toont de verzoekende partij niet aan dat zij in Spanje geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische en/of psychologische ondersteuning. Voorts blijkt uit niets en de verzoekende partij toont niet aan dat zij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Spanje geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg.

In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Spanje een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Spanje zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Spaanse onderdanen. Bovendien hebben personen die internationale bescherming genieten, recht op een ziektekostenverzekering onder de voorwaarden die de wet aan Spaanse burgers stelt. Het komt de verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Spanje en zij, zoals *in casu* aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. De verzoekende partij slaagt hier echter niet in. De verzoekende partij toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Spanje, dit mogelijks met de hulp van de Spaanse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zal hebben tot of kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

Bijgevolg liggen er geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen, verbonden aan haar status toegekend in Spanje, zodat er een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar Spanje zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor zij bij terugkeer naar Spanje een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5.3. Haar betoog ter terechtzitting met betrekking tot haar verblijf en integratie in België, is niet ter zake relevant of dienstig. Immers dient *in casu* haar situatie in Spanje, waar zij internationale bescherming geniet, te worden onderzocht en beoordeeld zoals hier gebeurt.

Situaties die geen “*zeer verregaande materiële deprivatie*” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niet van aard om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [arrest Ibrahim e.a., punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97].

De verzoekende partij maakt *in casu* niet aannemelijk dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Spanje niet onder dezelfde voorwaarden als de Spaanse onderdanen toegang heeft tot o.a. gezondheidszorg, de arbeids- en woningmarkt,... laat staan dat zij in Spanje buiten haar eigen wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde of bij terugkeer dreigt terecht te komen.

Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zou(den) zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, *in casu* België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, *in casu* Spanje, kan niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., § 94 met verwijzing naar het arrest Jawo van datzelfde Hof).

Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg, hetgeen nergens uit blijkt, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Spanje in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De Raad herhaalt en benadrukt dat het, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, aan de verzoekende partij toekomt om *in concreto* aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zal kunnen laten gelden in Spanje. Zij blijft hiertoe evenwel totaal in gebreke.

5.4. Haar betoog ter zitting is bijgevolg niet van aard een ander licht te werpen op de eerder in de beschikking gedane beoordeling inzake haar situatie als begunstigden van internationale bescherming in Spanje.

5.5. Gelet op hetgeen voorafgaat dienen de debatten niet heropend te worden op basis van de stukken ingediend op 12 februari 2025.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 3 december 2024 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Spanje.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend vijftwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS